

EKE 30 – a színfalak mögött és előtt

Az egyházi szolgálat fegyelmet követel nemcsak a lelkipásztoroktól, hanem tőlünk, egyházi munkatársaktól is. Általában ilyen fegyelmeztettek, áhítattal teltek nálunk az egyes évfordulók, jeles alkalmak megünneplései is. Ritka pillanat, amikor azt lehet látni, hogy a társaság, munkatársi közösség felenged és önfeledten ünnepel. Jóleső érzés volt bennem, amikor az elnökség megkért, hogy segítséggel legyek az Egyházi Könyvtárak Egyesülésének 30. évfordulója megünneplésének szervezésében. (Persze az elején lelkes mindenki, na meg szívesen is segít, később jön csak rá, hogy mit is vett egészen pontosan a nyakába.)

Sokszor, sok helyen elmondtam már, hogy nekem milyen sokat adott ez a közösség, a kollégák barátsága, a szakmai tapasztalatcserék, amelyeken keresztül annyi mindent kaptam nemcsak kezdő könyvtárvezetőként, hanem azóta is. Nem is volt kérdés, hogy nem maradhatunk ki most sem, hogy segítőként, támaszként és persze résztvevőként jelen legyünk. Annak ellenére, hogy kevés idő jut rá, de nagyon szeretem a kreatív dolgokat, ha nem könyvtáros lennék, akkor vagy virágboltban vagy dekorátorként, lakberendezőként dolgoznék szívesen. El tudok veszni a részletekben, a színek harmóniájától egészen, mindenféle design-nal kapcsolatos dolog érdekel. Ez egy jó hobbi, szeretem böngészni a kreatív oldalakat és különféle technikákat, hogy elsajátítsam abszolút kezdőként a hajtogatás művészetét.

Jó volt belevetni magunkat a készülődésbe, igazi ki-kapcsolódás volt az a néhány délután, amikor hármasan leültünk és a könyvtár olvasótermében a nagy asztal körül hajtogattuk a díszeket. Mi nők szeretünk vásárolni, ez is egy jó hobbi, így könnyen ment a díszes csomagoló anyagok, a lufi és egyéb kellékanyag összeválogatása, megrendelése is.

Kolléganőm mellett egy gimnazista diákunk is beállt nagy lelkesen a papírok hajtogatásába. Igazán élveztük, ahogy egy-egy kellék elkészült, boldogan mutogattuk egymásnak és a belépő olvasóknak, hogy milyen klassz díszet kreáltunk. Meglepetésnek szántuk, az más kérdés, hogy a helyi adottságok mit tettek

végül lehetővé, de a szívünk, lelkünk, szeretetünk benne volt ezekben a díszekben. Külön logisztika volt az elkészült remekművek célba juttatása, ehhez csak fél Magyarországot utazták körbe, de végül is kisebb gyűrdések és elengedések mellett sértetlenül megérkeztek Kőszegre. Igazi csapatépítő délután volt, amikor az elnökség „otthonmaradó” tagjaival igyekeztük felapplikálni az ajtófélfára vagy éppen az ablakra a dekorációinkat. A jelenlévő ünneplő közönség láthatta a végeredményt, de nem is igazán ez volt a fontos, hanem az, hogy együtt lehettünk, örülhettünk egymásnak egy kötetlen, fesztelen kellemes estén. Aki nem tudtak, vagy nem akartak eljönni, azoknak csak azt tudom írni, hogy sajnálhatják, nemcsak azért mert finom pezsgőből és tortából maradtak ki, hanem a játékból is, amelyet nagy büszkeséggel írok le: a mi csapatunk nyert meg.

Visszaulalnék arra, amivel kezdtem, jó, hogy ez az ünneplés most nem a megszokott keretek közé volt szorítva, egy kicsit másképp volt, hogy talán vidámabb és önfeledtebb volt. Azt látni, hogy egymásnak ismeretlen személyeket egy csapatba sorolt az élet, hogy mindenhol a vidám beszélgetés zaja hallatszik, szerintem minden erőfeszítést megért! Mi reformátusok ilyenkor csak három betűt szoktunk a végére írni: SDG. Kívánom, hogy sok ilyen szép alkalom legyen még egyesülésünk életében.

BÁN MAGDOLNA

Kecskeméti Református Egyházközség
Könyvtára és Levéltára